אלא הא מני ר' מאיר היא דאמר אדם מקנה

דבר שלא בא לעולם אמר רב יעקב מנהר

פקוד משמיה דרבינא תא שמע משמרי

חוב המוקדמין פסולין יוהמאוחרין כשרין ואי

םלקא דעתך דאיקני קנה ומכר דאיקני קנה

והוריש לא משתעבד מאוחרין אמאי כשרין

דאיקני הוא הא מני רבי מאיר היא דאמר

אדם מקנה דבר שלא בא לעולם אמר רב

משרשיא משמיה דרבא תא שמע ילשבח

קרקעות כיצד הרי שמכר שדה לחבירו

והשביחה ובא בעל חוב ומרפה כשהוא גובה

גובה את הקרן מנכסין משועבדין ואת השבח

מנכסין בני חורין ואי סלקא דעתך דאיקני

קנה ומכר דאיקני קנה והוריש לא משתעבר

בעל חוב אמאי גובה שבחא הא מני ר' מאיר

היא דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם

אם תמצא לומר דאיקני קנה ומכר דאיקני

קנה והוריש לא משתעבד הא לא משתעבד

אם תמצא לומר ימשתעבד לוה ולוה וחזר

וקנה מהו (6) לקמא משתעבד או לבתרא

משתעבד אמר רב נחמן הא מילתא איבעיא

לן ושלחו מתם ראשון קנה רב הוגא אמר יחלוקו וכן תני רבה בר אבוה יחלוקו אמר

רבינא מהדורא קמא דרב אשי אמר לן ראשון

קנה מהדורא בתרא דרב אשי אמר לן יחלוקו

יוהלכתא יחלוקו מיתיבי לשבח קרקעות כיצד יחרי שמכר שדה לחבירו והשביחה

ובא בעל חוב ומרפה כשהוא גובה גובה

את הקרן מנכסין משועבדין ואת השבח

מנכסין בני חורין ואם איתא חצי שבח מבעי

ליה מאי גובה נמי דקתני יחצי שבח:

גר מצוה קנה א מיי פכ"ג מהל' מלוה

ולוה הלי א סמג עשין לד ולוה הלי א סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי מג סעיף ז: קנו ב מיי שם הלי ב טוש"ע

שם סעי [יב] יג: קנו ג מיי שם פי״ח הלי א

סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי׳ קיא סעיף כ וסי׳ קיב סעיף א:

קנה ד מיי שם פ״כ הלי ד ופכ״א הלי א סמג שם

טוש"ע ח"מ סי' קד סעיף ו: קגם ה ו מיי' שם פכ"א הלכה

מוסף תוספות

א. [ו]דפרכינן להאי אוקימתא דהאי מלוה על פה

וכו הכי קאמר דהא לנדות אות לפוד הכי קאמר דהא לרב ושמואל כיון דאקנה לא משתעבדי, לרב ושמואל אין שם מצוה... שלא אמרו מצוה אלא במלוה בשטר. ריענ״ל.

ב. ןדןאי גבי ביה מבני חרי

אמאי יקרעוהו ימתינו עד

אמאי יקרעוהו ימחינו עד שיגבה בה קודם. נ״ת ענ. מוד״ה שטר. ג. [ו]כדמשמע לישנא דאין גובה לא את הקרן

ישנא זאן גובה לא אונהקון ולא את הריבית דמשמע דאין גובה כלל. נ״ק ל: תוד״ה שטר.

גובה כלל. פיק כ: מודייה טער. דהכי משמע דאין גובה קרן דומיא דרבית. פימ ענ. מוד"ס טער. T. שם עליו נשך ועבר בלא תשימון רש"י כ"ק (: [ו]תימה לרבינו יצחק מה

[ו]תימה לרבינו יצחק מה שומא יש כאן ומה מזקת שומא יש כאן ומה מזקת עדותן ללוה והלאלא יגבוב"ד ברותן ללוה והלאלא הבוב"ד ברותנו רבית. שם מוד"ה דמפעת. ה. [עוד י"ל דהכא אינו מפסיד] אלא השטר לפי

שלא היה עבירה בגוף המלוה

שלא החוד עב דרבגון המידו אלא בשטר, אבל ברבית יש עבירה דהלואה ברבית אפי׳ בלא שטר, אע"ג דאמרינן

דמשעת כתיבה עבד ליה שומא, בלא שטר נמי איכא

שומא, בלא שטר נמי איכא איסורא בהלואה. נ״קל: מור״ה קטל. 1. שנשתעבדו אחרי המכר. מיטנ״ל. 1. [ו]אדרבה לוכח מהכא [דאיקני קנה

ומכרן דלא משתעביד מדלא ומני בע״ח ממשונביי בטריף טריף בע״ח ממשעבדי דטריף לוקח. כ״מ יד: מוד״ה מרין. ח. אך קשה אמאי דחיק לדחוייהא מני ר״מ היא יעמיד

כשעשאו אפותיקי דאז בעל

. חוב גובה את השבח היתר על

חוב גובה את השבח היתר על היציאה חום כדין יורד לתוך שדה חבירו. שס. 10. [ד]אכתי תיבעי לן למיגבי מיניה דידיה דקיי"ל דאפי' מגלימא דעל כתפיה, אם לוה ולוה וחזר

. וקנה מאן גבי מינייהו ברישא

ריטנ״ל, ועיין נסגסות הכ״ח. ריטנ״ל, ועיין נסגסות הכ״ח. י. [עוד י״ל] דהא לא קשיא

י. [עוד י״לן דהא לא קשיא דהתם הא אמרינן דאפי׳ בדלא כתב ליה דאקנה הוא ולאו

ה ה ה היי שם פכ״ח הנכה א סמג עשין לד טוש״ע ח״מ סי׳ קטו סעיף א:

קנו:

 ל) ב"מ יו. עב. סנהדרין דף לב.
 כ"ה דף ב. ח. שביעים פ"י מ"ה.
 לקמן דף קעלו; כ' [ב"מ יד:
 ע"ש ודף עב:], ג) גי רש"ל
 ואפי כתב לו דאיקני וקנה ומכר
 ומשמעבד כבר לקח הבע"ח, ד) [ועי' היטב תוס' ב"מ יד: ד"ה תרין וכו' מה שהניחו סוגים ין וכו נהי שייניו דהכא בקושיא],

הנהות הב"ח (ה) גבו' לקתח משמעבד חו לבתרא. נ"צ וקשה מחי קח מיבעיה ליה פשיטה דלקתה משמעבד דחי לבתרה מחחרין משמעבד דחי לבתרה מחחרין מהסעבד דמי נכתרת ממחמרין ממח כשרין ויייל דלח נוהשאר מסרן: (2) רשב"ש דייה מאחמרין אמאי וכוי שמא קנה זה הלוה אלו נכסים וכוי שקנו מן סלום הגי נכסים: (1) ד"ה הא מני וכו׳ שום אחריות כך יאו ונפי זכו שוט מתויות כן כתב: (ד) ד"ה ומשני מאי גובה נמי דקתני חלי: (ד) תום' ד"ה (בע"א) מלוה וכו' לימומים גדולים וכדאמריגן בכתובות לא ניחא לי למיענד מלוה מאי נח ניחם די נמיעבד מנום באי ראמריגן מכין אומו: (1) ד"ה המוקדמים וכו' קונסין אותו ואין גובה וכו' והיינו אפילו וכו' לא גכי דהא מניא כל"ל ותיכת התם נמחק: (1) בא"ד וחיכת המם (ממקן לו) באד והדר מני הן משנה דהתם משמע דהבא גמי פסולים לנמרי: (ח) ד"ה גובה את הקרן וכו' ואפי׳ דאיקני קנה ומכר משמעבד מכל מקום ומכר משמעבד מכל מקום דאיכא למימר דמאחר דבשעה שלוה לא היה לו שום קרקע [אלא משעבדי] אם כן כבר חלה כל שעבודו דבע"ח על אותה ההרחע ושוב לא מצי לדחותו לטרוף ממשועבדי דבתריה ואין להקשות אמאי לא פירשו התוס׳ דלאחר שטרף בע״ח הרקע מן יהקשות מנח לה שיל שו המוסי דלאחר שטרף בע"ח קרקע מן הלוקח קנה המוכר קרקעות ומכרן דאיכא למימר דא"כ גם השבח יגבה מהנהו משעבדי דגם השבח היה קלוב כיון שכבר טרף הבע"ח קודם שלקח זה טרף הבע"ח קודם שנקח זה הקרקע וכן פירשו החום' להדיא בפ"ק דב"ת דף י"ד וע"ש שלא הזכירו כי אם דמיירי שעשאו אפותיקי ולא ס"ל תירוץ הראשון דתוס' דהכא: (ט) ד"ה אם תמלי לומר וכו' וה"ל הוה מני למיכעי אפילו אם תמצי לומר דאיקני קנה ומכר לא משתעבד היכא דאמר ראיקני ולוה ולוה וחז קנה ולא מכר והוריש חלם מדסליק מיניה נקט בעיא כל"ל: (י) ד"ה מאי וכו' לא יורשי האב אחי כו' ואח"כ כל"ל ומיבת הבן נמחק: (ל) בא"ד פירוש דגרם ר"ח:

מוסף רש"י

שטרי חוב המוקדמין. ליכתנ שטרי חוב המוקדמין, ניכתב קודס המלוה (טוחדיון לב). פסולין. לפי שרלה לערוף לקוחות שלקחו שדה מן הלוה מזמן שבשטר, ושלא כדין הוא, שהרי קדמה מכירה להלואה ובשטר מעיד שהלואה קדמה, לפיכך קנסוהו מלגבוה בו ולא יטרוף אפילו מזמן המלוה ואינו אלא כמלוה על פה שאינו גובה מן המשועבדים (ר״ה ב. וכעי״ז (סנהדרין לב.). והמאוחרין. שנאו עדים ואמרו אנו יודעים במלוה זו שקדמה לזמן הכתוב כאן, כשרין. דמעליותא היא, דקא מחיל לשיעבודא עד השתא (שם). גובה את הקרן מנכסים משרעבדין. טורף לקוחות שלקחו אחריו מפני שהאחריות שכתב בשטר מכירתו הודם

אלא הא מני ר"מ כו". וכי מיבעי לן לרבנן הוא דמיבעיא לן כדאמרן לעיל: המוקדמים. שנכתבו ביום ט"ו בניסן וכתב בתוך השטר באחד בניסן: פסולין. דאתי למיטרף לקוחות של ט"ו ימים ראשונים דניסן שלא כדין שהרי ההלואה היתה בט"ו בניסן והוא יטרוף לקוחות דט"ו קודם. ומיהו אם ההלואה היתה

באחד בניסן בפני עדים וקנו מידו להשתעבד נכסי לוה למלוה ולא כתבו את השטר עד ט"ו בניסן וכתבו בו באחד בניסן כי האי מוקדם כשר כדאמר להו רבה בר שילא להנך דכתבי אקנייתא אי ידעיתו ההוא יומא דאקניתו בו לחיי ואי לא כתיבו יומא דקיימיתו ביה לקמן בגט פשוט (דף קעב.): המוקדמין פסולין. כדפרישית שהקדים זמן הכתוב בשטר ליום כתיבתו א"נ שנכתב השטר באחד בניסו וכו כתוב בו באחד בניסו לוה פלוני מפלוני והוא לא לוה ממנו כלום עד ט"ו בניסן גם זה מוקדם ופסול שאין לו לטרוף אלא מזמן ההלואה ואילד ודלא כאביי דאמר עדיו בחתומיו זכין לו בשנים אוחזין (ב"מ דף יג.): והמאוחרים כשרין. לוה בניסן ולא נכתב עד תשרי אי נמי כתבוהו ביום שלוה אך איחר הזמן בתוך השטר וכתב בו בתשרי כשרין שמחל לו השעבוד עד תשרי ולא יטרוף לקוחות אלא מתשרי ואילך: מאוחרין אמאי כשרין. כשלוה בניסן ונכתב בתשרי והלא שמא קנה זה (כ) אלו נכסים בין ניסן לתשרי ולא אשתעבדו למלוה דהא דאיקני הוא בשעת הלואה והטורף יבא לטרוף מתשרי ואילך שלא כדין מן הלקוחות שקנו מן הלוה נכסים הקנויין לו מניסן ועד חשרי אלא שמע מינה דאיקני משתעבד והלכך מאוחרים כשרים דליכא למיחש להכי: הא מני ר"מ היא. והלכך מאוחרים כשרין שאם כתב בתוך השטר שום אחריות (2) כתב דקנאי ודעתיד אנא למיקני שאין כותבין אחריות לחלאין

וליכא למיחש למידי וגם אם לא נכתב בו אחריות ליכא למיחש כלל דהא לר׳ מאיר לא טריף ממשעבדי בשנים אוחזין [ב״מ יג.] ומיהו אם כתב בהו דקנאי ולא כתיב בהו דאקני בהא ודאי מודה ר' מאיר דמאוחרין פסולין כקושיין דלעיל דלמא אתי למטרף קרקעות שקנה בין זמן הלואה לזמן כתיבת השטר שלא כדין מיהו לא שכיחא מילתא לכתוב אחריות לחלאין והלכך לא חש לאקשויי טפי: לשבה הרקעות כילד. במס' גיטין (דף מח:) תנן אין מוליאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים משועבדים מפני תיקון העולם והשתא מפרש לשבח קרקעות כילד ובשנים אוחזין (ב"ת יד:) מיתנייא הרי שגול שדה מחבירו כו' ומשני לא תרולי קא מתרלת ליה תריך נמי בבעל חוב וכדמתרנא התם מיתנייא הכא: ובא בעל חוב וערפה. כשהיא משובחת בזיבול וחרישה וזריעה: כשהוא גובה. הלוקח מן המוכר: בעל חוב שבה מנה ליה. והלה זה השבח הלוקח שלקח שדה זו אחר הלואת המלוה השביחו ודאקני קרינא ביה בשעת

מתני'

הלואה: ואם"ל כו'. בעיא באפי נפשה היא: הא לא קנה. וליכא למיבעי אי בתרא קני אי קמא קני כדלקמן שהרי לא קנה לא זה ולא זה: ואם המלא לומר דאיקני קנה ומכר משמעבד. לוה וכתב למלוה שעבדתי לך כל נכסיי דקנאי ודאיקני וחזר ולוה מאחר וכתב לו כמו שכתב לו לראשון ואח״כ קנה נכסים ומכרן או שמת והורישם ליורשים ובאו שני הנושים לטרוף אותן הנכסים הדין עם מי לקמא משתעבד שהרי כתוב בשטר מוקדם או לבתרא משתעבד דלא אלים דאיקני לתפוס עד שיבואו הנכסים בעולם וכי קנה הני נכסים אחרי כן הא הדר ביה מקמא ויקנה בתרא: יחלוקו. כל אחד לפי מעותיו דבבת אחת נשתעבדו להם שהרי אחר ב' ההלואות קנאה ובאותה העת שקנאה מיד נשתעבדו לשניהן שאין קדימה לאחד מהן: מהדורא בחרא. כשחור לימודו פעם שניה נמלא בחשובת רב האי. ובפר"ח רב אשי חיה ששים שנה ובכל שנה מחזר לימודו בשני חדשי הכלה ניסן וחשרי ולכשהגיעו שלשים שנה סיים כל לימודו וכן עשה בשלשים שנים אחרונים ומהדורא קמא היינו שלשים שנים ראשונים ומהדורא בתרא הן שלשים שנים אחרונים: ואם איחא חלי שבח מיבעי ליה. שכיון שמכר הלוה שדהו וכתב לו אחריות עליו ואחרי כן השביחן הלוקח נמצא המלוה והלוקח שניהן נושין בלוה ונמצא השבח קנוי ללוה אחר שעבוד שניהן למלוה בחובו וללוקח בכסף מקנחו לפיכך חולקין השבח כדין לוה ולוה וחזר וקנה הלכך אין למלוה בכל מקום אלא חלי השבח: ומשני מאי גובה נמי ודי שבח. ושינויא דסמכא הוא. מהא שמעינן דהא דאמר שמואל בשנים אוחזין (ב"מ דף יד:) בעל חוב גובה את השבח לא סבירא לן כוומיה אלא גובה חלי שבח וכן הלכה. ואי קשיא דהכא בעי שמואל דאיקני מהו והתם קאמר בעל חוב גובה את השבח דהיינו דאיקני איכא למימר דאליבא דר' מאיר קאמר אי נמי מיבעי לן לרבנן מאי ואיהו פשיט מנפשיה דאיקני קנה וסברא דנפשיה קאמר: מתני׳

מיהו למ״ד אין גובה אע״ג דמלוה לפרוע מדידהו אין כופין כדמוכח בהכותב (כתובות דף פו.) א אבל כי שבק להון אחריות נכסים אע"פ דפריעת בע"ח מלוה כופין כדמוכח בכל מקום דנזקקין ליתומים גדולים (ס) והיכא דאמרי לא ניחא לן למעבד מלוה אמרינן בכתובות (שם) דמכין

> עשה כגון עשה סוכה ועשה לולב: המוקדמים פסודים. אומר ר"י דפסולים הוו

> לגמרי דאפי׳ מבני חרי לא גבי אע״פ שלוה מודה וראיה מדקאמר ריש לקיש באיזהו נשך (ב"מ דף עב. ושם ד"ה שטר) דהך משנה מתוקמא כר' מאיר דאמר שטר שיש בו רבית קונסין (ו) וחין גובה בו לא את הקרן ולא את הרבית היינו אפי׳ לוה מודה ואפי׳ מבני חרי לא גבי התם דהא תניא בתוספתא ופ״ה דב״מ) המוליא שטר חוב שיש בו רבית יקרענו בא לב״ד יקרעוהו והדר תני הך משנה (ו) דהכא משמע פסולים לגמריג אך י"ל דשאני התם דמשעת כתיבה הוא דעבד ליה שומאד אבל הכא לא עבד ליה שומא וכי האי גוונא דחי בפרק המניח את הכד (ב"ק דף ל: ושסו ה מיהו לישנה דפסולין משמע פסולין לגמרי שלא לגבות מבני חרי: **גובה** את הקרן מנכסים משועכדי'

מלי למיבעי (ט) היכא דאמר איקני ולא מכר והוריש לוה ולוה ואפי׳ תמלא לומר דאיקני קנה ומכר לא משתעבד " אלא מדסליק מיניה נקט בעיה': מאי גובה דקתני נמי חצי שבח. בתר הכי גרסינן בכל הספרים ישנים שלחו מתם בן שלוה כו׳ עד סוף הסוגיא לאו יורשי האב אחי (י) הבן כו' ואחר כך משנה דנפל הבית עליו ועל אמו וגמרא דיליה ואחר כך בעו מיניה מרב ששת בן מהו שירש את אמו בקבר וכן הגירסא בפירוש רבינו חננאל וכן גרס רבינו תם וכן הגירסא ישרה דגמרא דשלחו מתם שייכא על המשנה דנפל הבים עליו ועל אביו דמייתי עלה ההיא משנה לבסוף וגמרא דבעו מיניה מרב ששת היא שייכא על משנה דנפל הבית עליו ועל אמו דמייתי לה עלה אבל בספרים שלנו גרסינן ההיא דשלחו

מתם על משנת נפל הבית עליו ועל אמו כמו שפירש רבינו שמואל והוא פי׳ (כ) גר׳ ר״ח נראה לו יותר וכן גרם רבינו תם: נפל

אותו עד שתנא נפשו כמו במנות

ושבח מבני חורין. וח״ת כיון שיש לו נכסים ללוהי שיגבה ממנו הלוקח א"כ לא יקח הבעל חוב ממנו לימא ליה לוקח מקום הנחתי לך לגבות ממנו ז וי״ל דאיירי כגון שאין לו למוכר נכסים אחרים אלא משועבדים ולכך טורף הימנו המשועבדים ולכשיחזור ויקנה נכסים בני חורין יחזור זה לוקח ויטרוף מבני חרי שואפי׳ דאיקני קנה ומכר משתעבד (ס) משתעבד כבר לוחח לב״ח כל שעבודו א״נ י״ל כגון שעשאו לוה למלוה קרקע זה אפותיקי דהשתא לא מצי למימר ליה הנחתי לך מקום לגבות ממנוף ח: אם תמצי לומר משתעבד לוה ולוה בו'. וה"נ הוה

> מוב יייו האכור ווא יאה משום שיעבדו דשטרא אלא מפני שיש עליו לפרוע בכל מה שיש לו חובותיו, והא לא חשיבי אלא כמלוה על פה דומיא דפירוקא דרב זעירא . דפריק מתני׳ משום מצוה על היחומים. וכיוז דכז דמלוה על

שגבה גבה ואם באו שניהם לב״ד יחלקו, וכן השיב בעל המאור לרב ר' משה בר יהודה בתשובה שאלה, להכי אמרינן בתשובה שאלה, לחכי אנורי את״ל משתעבד לוה ולוה וחז וקנה מהו. ליטנ״6.

רבינו גרשום

הלואה אבל דאיקני לא: אלא הא מני. מתני׳ דמשמ׳ דאיקני קנה בעל חוב ומצוה לפרוע קנה בעל חוב ומצוה לפרוע חובת אביהן: ר' מאיר היא דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. כי תיבעי לך אליבא דרבנן דאיקני קנה והוריש אי משתעבד אי לא: המוקדמין. שנכתבו קודם הלואה : פסוליז.

שנתבו קודם הלואה: פסולין.

מתני'

מתניל ממושרף לקוחות של הימנו בניסן וקנה נסים באייר וכתב לו שטר בסיון וכתב לו דאיקני ומכר בתמוז אותן נכסין שקנה של היינו בניסן וקנה נסים באייר וכתב לו שטר בסיון וכתב לו דאיקני ומכר בתמוז אותן נכסין שקנה בשנים.

באייר אחר שלוה ויוציא זה את שטרו שנכתב שבסיון לוה פלוני ויאמר שאותן נכסים שקנה באייר קודם הלואה קנאם
באייר אחר שלוה ויוציא זה את שטרו שנכתב שבסיון לוה פלוני ויאמר שאותן נכסים שקנה באייר קודם הלואה קנאם
באייר אחר שלוה ויוציא זה את שטרו שנכתב שבסיון לוה פלוני ויאמר שאותן נכסים שקנה באייר קודם הלואה קנאם
באייר אחר שלוה היוצי כן ואתי למיטרף שקנו נכסים שלא כדין אם כן אמאי מאוחרין כשרין אלא לאו ש"מ דמשריה כשרין דאקני וקנה ומכר משתעבד והשתא לא טריף לקוחות שלא כדין מוציאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולוון אשה והבנות מנסים משועבדים לפי משתעבד וטעמא מאי המאוחרין כשרין דמשתעבד וטעמא מאי המאוחרין כשרין המשתעבד ול וואני כן וואמרי לשבח קרקעות וליבר. היי שמכר שדהו לחבירו והשביחה ובא בעל חוב אמאי גובה. אלא ש"מ דאיקני קוה הואל קרע משתעבד הוא מידע שלו המון מוור ולוה משני וכתב לא משתעבד אליב וורשל בתרא. בוכן של מוור בשהחוזרי לחבירו וחינוי ווחר ולוה משני וכתב להי האיקני אחר שלוה משני וזהר וקנו להניו לפנין בתחותו וחינו יושבים סביב לו מהדורא בתרא. בוקנותו כשהחוזרי להענוד (הברו את לבתרא משתעבד הואל לשנים בתחרות והינו יושבים סביב לו מהדורא בתרא. בוקנות וכבר המול בתרא בוקנות לבתר להנדון לבנים מהדורא למדיל אומים סביב לו מתודרו בתרא. בוקנות לבתר לאנינו קנה ומכר: מהדורא בשל משתעבד המיל בתרו להברי להדורא בתרא. בוקנות בשהחוזר לו תלבודי מהדורא בתרא. בוקנות בשהחוזר לו תלבודי אוד לבער לא השרעבד בשלי. מהדורא בתרא בוקנותו בשהחוזר לו תלבודי מהדורא בתרא בוקנות בשהחוזר לו תלבודי מהדורא בתרא בוקנות בשהחוזר לו תלבודי בתרו בתרא בוקנות הבתר לאומי בתרא בוקנות בשהחוזר לו העבר בתרא בתרא בוקנות בשהחוזר בתרא בוקנות בשהחוזר לו העבר בתרא בתרא בוקנות בתרא בוקנות בשהחוזר לו העבר בתרא בתרא בוקנות בשהחול בתרא בוקנות בשהחול בתרא בוקנות בתרא בתרא בוקנות בתרא בתרא בוקנות בתרא בתרא בוקנות בתרא בתרא דסמוך לקנינו קנה ומכר: מהדורא קמא דרב אשי. כשהיינו למדין לפניו בבחרותו והיינו יושבים סביב לו: מהדורא בתרא. בזקנותו כשהחזיר לו תלמודו: אמר לנו יחלוקו. הואיל דלשניהן כתב דאיקני ואחר כך קנה ומכר: מיתיבי. למאן דאמר יחלוקו לשבח קרקנות כיצד הרי שמכר שדה לחבירו והשביחה והרי היא יוצאה מתחת ידו שטרפה בעל חוב של מוכר דכתב ליה דאיקני ולוה הלוקח שמכר לו השדה כתב לו נמי דאיקני שאם טורף ממנו השדה (0 שישתעבד לו ראיקני דהייני בנון לוה